

нията на аваритѣ, чиито нападения Аспарухъ сполучилъ да отблъсне.¹⁾ Тая България въ Крумово врѣме се нарича отъ гърцитѣ „България отвждъ р. Дунавъ“ (Βουλγαρία ἐκείθεν τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ),²⁾ а въ прабългарския княжески родословъ тя е княжение ѿбонѣ странаѣ Дунаѣ.

Въ земитѣ на своето княжество на сѣверъ отъ Дунава прабългаритѣ сж имали и славѣни. Часть отъ послѣднитѣ още въ първата половина на VII в. се бѣха прѣселили въ Византия, а останлитѣ ще сж се намирали вѣроятно въ подчинено отношение спрѣмо прабългаритѣ. Това съжителство и общи нападения срѣщу Византия или противъ аваритѣ говорятъ въ полза на прѣдположението, че прабългаритѣ, още прѣди да минатъ Дунава, сж се били опознали съ своитѣ бждещи сънародници и че още тамъ е могло да стане извѣстно кръстосване между двѣтѣ различни етнични групи. За това говорятъ отчасти и славѣнскитѣ имена на прабългарскитѣ князе въ родослова — Гостунъ и Безмѣръ, които князували прѣди Аспаруха на сѣверъ отъ Дунава: Гостѣнъ намѣстникъ... Безмѣръ... сии ѣ князь дрѣжаше княжение ѿбонѣ странаѣ Дунаѣ лѣ ꙗ и ѣи ѿстриженами главами и по томъ приде на странаѣ Дунаѣ Испери² князь... Аспарухъ и неговитѣ наслѣдници не напускали сѣверодунавска, дакийска България, и слѣдъ основането на мизийска България. Българската власть тамъ се пазѣла и слѣдъ като Византия бѣ завладѣла българскитѣ земи на югъ отъ Дунава прѣзъ XI в.

Извѣстно е, че Аспаруховата орда зае отъ Византия цѣла сегашна Добруджа и източна Мизия и че Византия бѣ принудена да признае новата държава, 679 г. Повечето отъ досегашнитѣ изслѣдвачи на това събитие, като иматъ прѣдъ видъ островъ Певки въ дунавската делта, дѣто, казватъ, се билъ заселилъ изпърво Аспарухъ съ ордата, и като смѣтатъ за неголѣма заетата отъ Аспаруха областъ между Дунава, Черно-море и Балкана, приематъ, че и броятъ на Аспаруховитѣ прабъл-

¹⁾ Въ арменската география за Аспаруха се казва: „На тоя островъ (Певки) се настани Кубратовиятъ синъ Аспарухъ, който побѣгна прѣдъ хозаритѣ изъ българскитѣ планини и пропъди на западъ аваритѣ и тамъ се засели.“ Срв. прѣвода у Soukry (Marquart, Chronologie, 88—89) или у Патканова ЖМНП. № 226, стр. 26. Византиинистътъ Bury поставя западната българска граница до р. Тиса (A History of the Eastern Roman Empire from the fall of Irene to the accession of Basil I. London 1912, p. 338. Български прѣводъ въ Извѣстия на Истор. дружество въ София IV, 110).

²⁾ Symeon Magister, Annales. Ed. Bonnæ, 615.